ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ ΜΕ ΜΙΑ ΚΑΛΟΓΡΗΑ

Ἡ ἀγνότερη ἀγάπη τοῦ Ἀλφρέδου ντὲ Μυσσέ. Ὁ ἄγγελος τῆς παρηγοριᾶς. Ὁ ἀθεϊσμὸς τοῦ ποιητοῦ. Ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ὑπομονὴ τῆς ἀδελφῆς Μαρκελίνας. Τὰ δάρα ποὺ ἔκανε στὲν ἀγαπημένο της ποιητή. Ἕνα τρυφερὸ καὶ ἀγνὸ εἰδύλλιο. Ἕνα λεπτὸ ἄρωμα ποὺ σκορπίζεται.

ΟΛΛΕΣ, πάρα πολλὲς γυναῖκες ἀγάπησε στὴ ζωή του ὁ περίφημος γάλλος ποιητὴς Ἀλφρέδος ντὲ Μυσσέ. Μποροῦμε μάλιστα νὰ ποῦμε πὼς πέρασε ὅλη τὴ ζωὴ του μὲ τὸν πόνο ἢ τὴ χαρὰ τῆς ἀγάπης αὐτῆς, τὴν ὁποία τραγούδησε, τόσο περίτεχνα, σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις της : εἴτε ὡς φλογερὸ καὶ μαινόμενο πάθος, εἴτε ὡς τρυφερὸ καὶ ἥρεμο εἰδύλλιο.

Ἦτανε ὅμως καὶ πολὺ ἄστατος στοὺς ἔρωτάς του. Δὲν μποροῦσε, τοῦ ἦταν ἀδύνατο, ν' ἀγαπᾶ γιὰ πολὺ καιρὸ τὴν ἴδια γυναίκα. Ἡ μόνη γυναίκα μὲ τὴν ὁποία ὁ ἐρωτικός του δεσμὸς βάστηξε πολύ, ἦταν ἡ Γεωργία Σάνδη, μολονότι γνωρίζουμε σήμερα θετικὰ ὅτι κατὰ τὰ διαλείμματα τῆς ἐρωτικῆς ζωῆς των, ἔννοιωθε γι' αὐτὴν ὄχι ἁπλῶς χλιαρὴ ἀγάπη, ἀλλά... πραγματικὸ μῖσος.

Ἐντούτοις ὑπῆρξε μιὰ γυναῖκα τὴν ὁποία ἀγάπησε πραγματικὰ στὴ ζωή του—ἐπὶ δέκα ὀκτὼ ὁλόκληρα χρόνια !...—ὁ μεγάλος ποιητής, μέ τὶς ἀμέτρητες γυναικεῖες ἐπιτυχίες.

Καὶ τὴ γυναίκα αὐτή, τὴν τόσο ἀγαπημένη του δὲν μπόρεσε νὰ τὴ φιλήση οὔτε μιὰ φορά—δὲν μπόρεσε νὰ τὴ σφίξη οὔτε μιὰ στιγμὴ στὴν ἀγκαλιά του !

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἦτανε οὔτε ὡραία, οὔτε τοῦ κόσμου, οὔτε γνωστὴ στοὺς φιλολογικοὺς κύκλους τῶν Παρισίων.

Ἦτανε μιὰ νεαρὰ καλόγρηα !..

***

Ἕνα βράδυ ποὺ ὁ Ἀλφρέδος ντὲ Μυσσὲ γυρνοῦσε σπίτι του μεθυσμένος, κρύωσε ἄσχημα καὶ ἀναγκάστηκε νὰ πέση στὸ κρεββάτι. Ἦτανε ὅμως τόσο νευρικός, ὥστε ἡ μητέρα του καὶ ἡ ἀδελφή του, ποὺ τὸν περιποιοῦντο, εἶχαν ἀρχίσει νὰ μὴν μποροῦν πειὰ νὰ ὑποφέρουν τὶς ἰδιοτροπίες καὶ τὶς παραξενιές του.

Σκέφθηκαν λοιπὸν τότε νὰ ζητήσουν καμμιὰ καλόγρηα νοσοκόμο γιὰ νὰ περιποιηθῆ τὸν ἀνοικονόμητο ἀσθενῆ τους. Τὸ πρόσωπο στὸ ὁποῖο ἀπετάνθησαν γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, τοὺς ἔστειλε τότε τὴν ἀδελφὴ Μαρκελίνα, μιὰ νερὰ καλόγρηα ποὺ ἐκτελοῦσε χρέη νοσοκόμου στὸ νοσοκομεῖο «Ἡ Καλὴ Βοήθεια».

Ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ ἀδελφὴ Μαρκελίνα ἡ ὁποία κατόρθωσε μὲ τὸ γλυκό της χαμόγελο νὰ δαμάση τὸν ἀνυπόταχτο χαρακτῆρα τοῦ ἐκνευρισμένου ἄρρωστου ποιητοῦ ;

Ἕνα ἁπλὸ κορίτσι τοῦ λαοῦ, μιὰ γλυκειά, πονεμένη ψυχὴ—καὶ τίποτα περισσότερο.

Μὰ ὁ Μυσσέ, σὰν ποιητὴς ποὺ ἦτανε, κατάλαβε τὶ θησαυροὺς ἀνεκτίμητους χριστιανικῆς ὡραιότητος καὶ ἀγγελικῆς καλωσύνης ἔκρυβε στὰ στήθη της ἡ ἀδελφὴ Μαρκελίνα, κάτω ἀπὸ τὴν ἄτονη καὶ κρύα μοναχικὴ στολή της.

Ὁ Ἀλφρέδος ντὲ Μυσσὲ

Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ εἶχε ζήσει ὥς τότε ἀνάμεσα σὲ διάσημες, ὡραῖες καὶ λαμπροστολισμένες γυναῖκες, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ βαργιέται τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ὡραίου φύλου, ἔννοιωθε νὰ χαράζη στὴν ψυχή του ἕνα εὐγενικὸ καὶ δυνατὸ αἴσθημα γιὰ τὸ ταπεινὸ αὐτὸ καὶ ἄσημο κορίτσι, τὸ καταδικασμένο νὰ περάση τὴ ζωή του μακρυὰ ἀπὸ τὴν εὔθυμη κίνηση καὶ τὰ πολύχρωμα φῶτα τοῦ κόσμου, ἀνέραστο καὶ ἀνυμέναιο...

Καὶ μαζὺ μὲ τὸν ἔρωτα αὐτόν, ἄρχισε νὰ γεννᾶται στὴν ψυχή του καὶ τὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα.

***

Ὁ Ἀλφρέδος ντὲ Μυσσὲ δὲν ἦτανε καθόλου θρῆσκος, γιατὶ καὶ ἡ οἰκογένεια δὲν εἶχε μέσα της ἀνεπτυγμένη σὲ μεγάλο βαθμὸ τὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα. Ἡ μητέρα του πιστὴ ὀπαδὴ τοῦ Βολταίρου, δὲν εἶχε κοινωνήσει ποτὲ στὴ ζωή της. Ἑπόμενο λοιπὸν ἦτανε νὰ μὴ δώση στὰ παιδιά της θρησκευτικὴ ἀνατροφή. Καὶ ὁ Ἀλφρέδος ντὲ Μυσσέ, ὅπου ἀναφέρει περὶ Θεοῦ, τὸν αἰσθάνεται σὰν ποιητὴς ἁπλῶς, σᾶν τὴν ἔννοια δηλαδὴ τοῦ ἀπολύτου καὶ τοῦ ἀληθινοῦ.

Μὰ ἡ ἀδελφὴ Μαρκελίνα τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξη γνώμη.

Ὅσο καιρὸ ἔμεινε ἡ νεαρὰ καλόγρηα στὸ προσκέφαλό του, νοσηλεύοντάς τον,—ἑβδομάδες δηλαδὴ ὁλόκληρες, γιατὶ ὁ ποιητὴς ἦτανε πολὺ φιλάσθενος καὶ τὸ παραμικρὸ κρυολόγημα τὸν ἔριχνε στὸ κρεββάτι γιὰ πολλὲς μέρες, δὲν ἔπαυε νὰ τοῦ μιλάη, ἐμπνευσμένα, γιὰ τὴ θεία χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ποιητὴς τὴν ἄκουγε, ἐκστατικός. Ξάνοιγε στὰ λόγια της κόσμους ὁλόκληρους ποὺ τοῦ ἦταν ἄγνωστοι ὡς τότε καὶ ἡ καρδιά του κόντευε νὰ σπάση ἀπὸ τὴν πλημονὴ τῶν νέων αἰσθημάτων.

Τὸ ἀμόρφωτο αὐτὸ κορίτσι ἔκανε ν' ἀνθίσουν στὴν ἀπογοητευμένη καὶ πικραμένη ψυχὴ τοῦ Ἀλφρέδου ντὲ Μυσσὲ καινούργια μυριστικὰ λουλούδια, καινούργιες ἐλπίδες....

Καὶ μὲ πόση στοργὴ τὸν περιποιότανε !

— Ἐλᾶτε κ. Ἀλφρέδε, τοῦ ἔλεγε, πιέτε ἀκόμα μιὰ κουταλιὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ γιατρικό... Δὲν σᾶς ἀρέσει ;... Μά, ἀγαπητέ μου φίλε, μονάχα ἔτσι θὰ γίνεται καλά, μονάχα ἂν πέρνετε τακτικὰ τὸ γιατρικό σας θὰ μπορέσετε νὰ σηκωθῆτε ἀπὸ τὸ κρεββάτι... Ἐλᾶτε τώρα, μὴν κάνετε σὰν μικρὸ παιδί... Πῶρτε τὸ γιατρικό σας. Νά : μιὰ καὶ κάτω !...

Μποροῦσε ὁ Ἀλφρέδος νὰ τῆς χαλάση τὸ χατῆρι ; Ὄχι βέβαια ! Κ' ἔπαιρνε τὸ πικρὸ γιατρικό, στραβομουτσουνιάζοντας, ἐνῶ ἡ ἀδελφὴ Μαρκελίνα τὸν ἔβλεπε χαμογελῶντας, ἐπειδὴ μονάχα ἔτσι θὰ γινόταν ὁ ἄρρωστος καλά...

***

Ὁ Ἀλφρέδος ντὲ Μυσσὲ ἦτανε τίμιος ἄνδρας.

Αὐτὴν τὴν ἀρετὴ δὲν τοῦ τὴν ἀρνήθηκαν οὔτε οἱ χειρότεροι ἐχθροί του.

Συλλογίστηκε λοιπὸν πὼς ἂν φανέρωνε στὴν ἀδελφὴ Μαρκελίνα τὸν ἔρωτα ποὺ τοῦ εἶχε ἐμπνεύσει, θὰ βύθιζε τὴν ἀθάα κόρη σὲ ταραχὴ καταστρεπτικὴ γι' αὐτήν, θὰ τὴν ἔβγαζε ἀπὸ τὴ γαλήνη τῆς ἀγνότητος στὴν ὁποία ἦτανε βυθισμένη.

Καὶ προτίμησε νὰ ὑποφέρη μοναχός του, γιὰ νὰ μὴ μολύνη τ' αὐτιά τῆς ἀδελφῆς Μαρκελίνας μὲ λόγια ἐρωτικά, μὲ λόγια τὰ ὁποῖα εἶχε πῆ προηγουμένως σὲ τόσες ἀνάξιες γυναῖκες...

Ὅταν τέλος ἔγινε καλὰ καὶ ἡ ἀδελφὴ Μαρκελίνα τὸν ἀποχαιρέτησε γιὰ νὰ ἐπιστρέψη στὸ νοσοκομεῖο ἢ στὸ μοναστῆρι, ὁ Ἀλφρέδος ντὲ Μυσσὲ λιποθύμησε ἀπὸ τὸν ψυχικό του σπαραγμό.

Μὰ δὲν τῆς εἶπε τίποτα.

***

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε.

Ὁ ποιητὴς γνώρισε καὶ ἄλλες πολλὲς γυναῖκες—ὡραῖες, ἔξυπνες, διάσημες, σὰν τὶς παλῆες του φίλες.

Μὰ τὸ γλυκύτατον ὅραμα τῆς ταπεινῆς καλογρηᾶς δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ σκορπίζη ἕνα ἄρωμα ἀγνότητος στὴν πληγωμένη ψυχή του.

Καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ Ἀλφρέδος ντὲ Μυσσὲ—σαραντάρης μονάχα, ἀλλὰ τσακισμένος ἀπὸ τὴν ἄτακτη ζωή του, μὲ γκρίζα μαλλιά—γυρνοῦσε τὸ βράδυ σπίτι του, μεθυσμένος ἀπὸ ἀψέντι ἀναχατωμένο μὲ μπύρα ἢ οὔζο, καὶ τότε ἀκόμα στὶς στιγμὲς τῆς ἐσχάτης ἐξαθλιώσεώς του, δὲν ἔπαυε ν' ἀναπολῆ νοερῶς τὴν ἤρεμη φυσιογνωμία τῆς ἀγνῆς ἀδελφῆς Μαρκελίνας.

Ἔβγαζε τότε ἀπὸ τὸ σεντοῦκι του ὅσα ἐνθύμια τοῦ εἶχε ἀφήσει ἡ μικρὴ φίλη του ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸν νοσήλευε—μικρὰ εἰκονίσματα, μαραμένα λουλούδια, ἀσκητικὰ κομπολόγια—ἔβαζε τὰ λείψανα αὐτὰ ἑνὸς ἐφημέρου ὀνείρου πάνω στὸ γραφεῖο του,κ' ἔκλαιγε τὴν κατάπτωσή του.

Ὅταν, τέλος, πέθανε, δέκα χρόνια ὕστερ' ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη γνωριμία του μὲ τὴν ἀδελφὴ Μαρκελίνα, ἐκείνης τὸ ὄνομα ψιθύριζαν τὰ χείλη του, ἐνῶ ἡ ψυχή του ἄρχιζε σιγὰ-σιγὰ νὰ πετάη στὸν ἄλλον κόσμο, τὸν ἄγνωστο...

Ν. Ἀδάκρυτος

ΗΖΩΗ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΤΑ ΝΕΥΡΑΚΙΑ ΤΗΣ ΓΚΛΟΡΙΑ ΣΒΑΝΣΩΝ

Ἡ ὡραία, ἡ γόησσα, ἡ τρυφερὴ Γκλόρια Σβάνσων, εἶνε στὴν ἰδιωτικὴ ζωή της ἕνα τρομερὸ καὶ ἀνυπόταχτο θῆλυ. Ἔχει γίνει περίφημη στοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους τοῦ Χόλλυγουντ γιὰ τὰ νεῦρα της, τοὺς θυμούς της, τὶς παραφορές της.

Μιὰ μέρα πῆγε καὶ τὴ βρῆκε ὁ ἀντιπρόσωπος ἑνὸς μεγάλου κινηματογραφικοῦ οἴκου, νὰ τῆς ὑποβάλη ὡρισμένα παράπονα ἐκ μέρους τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐπειδὴ ἡ πρωταγωνίστρια δὲν ἐννοοῦσε νὰ τηρήση ὅλους τοὺς ὅρους τοῦ συμβολαίου της.

Ἡ Γκλόρια Σβάνσων τὸν ἄκουσε πρῶτα ἀτάραχη καί, ξαφνικά, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρείας δέχεται στὸ πρόσωπο ἕνα ἠχηρότατο ράπισμα !

Ὁ ἀστὴρ εἶχε τὰ νευράκια του !...
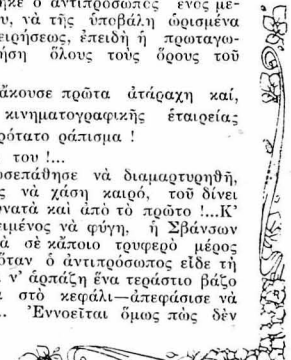
Ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος προσεπάθησε νὰ διαμαρτυρηθῆ, μὰ ἡ Γκλόρια Σβάνσων, χωρὶς νὰ χάση καιρό, τοῦ δίνει ἄλλα δυὸ χαστουκάκια, πιὸ δυνατὰ καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτο !...Κ' ἐπειδὴ δὲ φαινότανε διατεθειμένος νὰ φύγη, ἡ Σβάνσων τοῦδωσε καὶ μιὰ γερὴ κλωτσιὰ σὲ κάποιο τρυφερὸ μέρος τοῦ σώματός του. Καὶ μόνο ὅταν ὁ ἀντιπρόσωπος εἶδε τὴ λεπτὴ κ' εὐγενικὴ καλλιτέχνιδα ν' ἁρπάζη ἕνα τεράστιο βάζο—γιὰ νὰ τοῦ τὸ φέρη βέβαια στὸ κεφάλι—ἀπεφάσισε νὰ κάνη κανονικὴ ὑποχώρηση !... Ἐννοεῖται ὅμως πὼς δὲν ἄφησε τὸ πρᾶγμα ἔτσι, κ' ἐμήνυσε τὴν ὡραία ἠθοποιό, ζητῶντας 15.000 δολλάρια γιὰ ψυχικὴ ὀδύνη.